

[Anne Grete Holmsgård]

de, men er henvist til permanent offentlig forsørgelse, hvor man med hr. Erhard Jakobsens stemme gennemtvinger en overenskomst, hvis eneste helt sikre resultat er, at de lavestlønnede, HK-arbejderne, butiksarbejderne, kvinderne og mændene i disse job, ikke får en brik over 2 pct., hvis de overhovedet får 2 pct.? Det giver stensikkert et real-lønsfald for dem. Samtidig sidder medlemmerne af den samme regering og forhandler om 25 pct.s lønforhøjelse til cheferne inden for den offentlige sektor.

Jeg synes, at proportionerne mangler fuldstændig, og jeg synes, det er grotesk, at det er sådan nogle ting, hr. Erhard Jakobsen kan hidse sig op over. Jeg synes virkelig, jeg får det dårligt. Jeg får kvalme af det.

Det får jeg også, når statsministeren i sit indlæg remser tal op og så tager sig lidt til brystet, mander sig op og siger: det gælder om at vitalisere danskerne og om at værne om tryghed og velfærd. Øjnene må virkelig ryge helt om i nakken på én. Man skulle virkelig tro, at det, man stod og snakkede om her fra statsministerens side, fra hr. Erhard Jakobsens side, foregik i en eller anden lille klub, for medlemmerne af klubben; meningsfællerne i klubben, og hvor man rigtig stod og tordnede. Jeg ved godt, at hr. Erhard Jakobsen altid vil gøre det, han er sådan en, der gør det hver gang, men også statsministeren! Han er jo statsminister for den klub, der hedder danskerne, der bor i dette her land, så han kunne dog i det mindste prøve at snakke til, hvad skal vi sige, den fjerdedel af dem, som har haft mest ondt ud af den politik, der er gennemført her.

Statsministeren og de borgerlige ordførere har været heroppe og levere den sædvanlige navlebeskuende selvros: ja, ja, ja, men det her handler jo bare om den nødvendige økonomiske politik, ikke andet, og selvfølgelig er vi frygtelig kede af, at det gør så ondt på nogle, men vi er nødt til at gøre noget og rydde op i det morads, socialdemokraterne har skaffet os på halsen. Det er socialdemokraterne helt alene, som om de ikke havde lavet det sammen med nogle, bl.a. sammen med CD, bl.a. sammen med de konservative, bl.a. sammen med venstre, oven i købet i et regeringssamarbejde, sammen med de kristelige, i varierende koalitioner, og ikke mindst sammen med de radikale, som er dem, der gang på gang på gang på gang sikrer, at det

hele kommer igennem, og bagefter siger: vi har også nogle krav, men desværre fik vi ikke stillet dem, inden vi var med til at gennemføre alt det, som vi i virkeligheden ikke bryder os så forfærdelig meget om.

Det er rigtigt, at der er økonomiske problemer. Det er oven i købet så sandt, som det er sagt, at de er blevet betydelig værre de seneste 2½ år, hvor den borgerlige regering har siddet. Den udenlandske gæld, som er et virkelig alvorligt problem, er vokset, så den svarer til cirka halvdelen af de årlige nettoudgifter, staten har. Det er ca. 70 mia kr. Jeg synes ikke, at det er noget ringe beløb. Det er såmænd det, regeringen har præsteret, siden den kom til i september 1982.

Den indenlandske statsgæld er såmænd også vokset. Arbejdsløsheden er ikke vokset, men den er så sandelig heller ikke forsvundet, og regeringen har endnu ikke formået at præstere en målsætning for, hvornår arbejdsløsheden skal være ude af verden. Man kan kigge i finansredegørelsen, man kan høre på, hvad statsministeren siger gang på gang, man kan kigge i budgetredegørelsen: der er ingen målsætning for, hvornår arbejdsløsheden skal være ude af verden. Når man læser budgetredegørelsen, er det ganske klart, at det, regeringen sætter sin lid til, er, at faldende børnetal og lavere pensionsalder klarer problemet, ikke i dette århundrede, men engang omkring år 2000 og derefter. Det er ganske simpelt uanstændigt og uforsvarligt.

Med hensyn til betalingsbalanceunderskuddet siger man: nå ja, det var måske ikke så godt, at det kom op på næsten 8 mia kr. i første kvartal, men der var jo også en konflikt, og der var jo også en specielt hård vinter. Det nærmer sig utrolig meget en vane, at hver eneste gang regeringen sætter et tal for betalingsbalanceunderskuddet, så viser den faktiske udvikling, at underskuddet bliver højere. Det, man klamrer sig til, er stadig væk, at det til trods for alting vil være ude af verden i 1988.

En af de borgerlige ordførere var heroppe og sige – jeg tror, det var hr. Gammelgaard – at oppositionen bredt set klandrer regeringen for ikke at gøre noget ved betalingsbalancen. Nej, vi har sådan set ikke sagt, at regeringen ikke har forsøgt at gøre noget ved den. Det, vi har sagt, er, at den har forsøgt at gøre noget ved den på en konsekvent forkert måde hele vejen igennem.